

Zdzisław Lec

Niedziela poświęcenia własnego kościoła, Dążenie do osobistej świętości i troska o kościół

Wrocławski Przegląd Teologiczny 12/1, 259-260

2004

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

stworzenia i że Jego miłość jest silniejsza od śmierci”. O Bożej sprawiedliwości poucza Jezus Chrystus (nr 1953), uzyskujemy ją przez wiarę w Jezusa Chrystusa (nr 1991). Bóg tym, którzy szukają Jego królestwa i sprawiedliwości, przyrzeka udzielić wszystkiego w nadmiarze (nr 2830).

Spróbujmy dokonać rekapitulacji naszych rozważań. Bóg jest Sędzią sprawiedliwym. Jednakże sprawiedliwości Bożej nie można sprowadzać jedynie do wydawania wyroków sądowych. Sprawiedliwość Boża jest pełna miłosierdzia. Bóg nigdy nie odstąpi od swojej woli, którą jest zbawienie człowieka. Co więcej, ta niezmienna sprawiedliwość Boża stwarza w człowieku sprawiedliwość i jej się od niego domaga.

ks. Zdzisław Lec

NIEDZIELA POŚWIĘCENIA WŁASNEGO KOŚCIOŁA – 31 X 2004

Dążenie do osobistej świętości i troska o kościół

1. Uroczystość dzisiejsza zwraca naszą uwagę na kościół, w którym zwykle gromadzimy się na niedzielą, świąteczną i codzienną służbę Bożą. Rocznica ta przypomina nam, że przez ceremonię poświęcenia został on oddany do sprawowania chrześcijańskiego kultu. Mają być w nim sprawowane sakralne czynności, mające na celu uwielbienie Boga, wyrażanie podziękowań, próśb oraz prześlągnięcia za popełnione grzechy.

Bardzo ważne w życiu lokalnej wspólnoty poświęcenie kościoła, zwane inaczej dedykacją, jest uroczystym obrzędem, który spełnia biskup lub delegat wyznaczony przez niego. Jak czytamy w *Leksykonie pojęć teologicznych i kościelnych* (Wyd. WAM, Kraków 2002, s. 61-62) „na Zachodzie obrzęd ten zazwyczaj obejmuje odprawienie Mszy świętej i sprawowanie ceremonii, podczas których budynek zostaje poświęcony, a w ołtarzu umieszcza się relikwie świętych. Natomiast na Wschodzie przed sprawowaniem pierwszej Liturgii Eucharystycznej ołtarz kropi się wodą święconą i namaszcza świętymi olejami”.

Rocznica poświęcenia naszego kościoła podsuwa również i taką myśl, aby zastanowić się, czy i jak dbam o swój kościół? Czy jestem zatroskany o to, żeby był zawsze zadbany, odnowiony i czysty? Czy odpowiednio zachowuję się w kościele? Czy zdaję sobie w pełni sprawę z tego, że kościół jest miejscem modlitwy i spotkania z Panem Bogiem? Czy pamiętam, że w kościele w tabernakulum jest obecny Najświętszy Sakrament?

2. Dzisiejsza uroczystość ma także inny wymiar. Mianowicie zachęca każdego z nas, abyśmy zabiegali o osobistą świętość. Na potwierdzenie można w tym miejscu przytoczyć krótki fragment z Pierwszego Listu świętego Piotra (1 P 2,5): „wy również, niby żywe kamienie, jesteście budowani jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa”. Jeżeli całą społeczność wierzących porównamy z „duchową świątynią”, to fundamentem tej świątyni są apostołowie i prorocy, zaś wierni, ubiegający się o świętość osobistą, są kamieniami, z któ-

rych zbudowana jest ta świątynia, ale najważniejszym kamieniem, węgielnym, tej świątyni jest Jezus Chrystus (Ef 2,20). Jeżeli tak szlachetny kamień węgielny – Jezus Chrystus – występuje w tej duchowej świątyni, to właśnie ta Jego obecność pośród nas powinna nas zachęcać i mobilizować do planowego, wytrwałego i konsekwentnego zabiegania o świętość osobistą.

3. Jeszcze jedna końcowa refleksja. Powstanie jakiegokolwiek budowli materialnej, a tym bardziej kościoła, budowanego w obecnych trudnych czasach i warunkach, zakłada poniesienie znacznego wysiłku. Mimo to, jak pokazuje życie, decydujemy się i wnosimy w naszej ojczyźnie wiele pięknych kaplic i kościołów. Poprzez konsekwentne i zdeterminowane działanie doprowadzamy do poświęcenia domu Bożego. Przez analogię możemy powiedzieć, że podobnie jest z budowaniem swojej osobistej świętości. Trzeba chcieć dążyć do świętości w tych tak bardzo trudnych czasach, w których wszystko wolno i można czynić, nie wyłączając tego, co jest związane ze złem. Oczywiście, jeśli wybierzemy zło, jeśli wybierzemy złą drogę i kierunek, złe materiały, nie wybudujemy świętości. Trzeba mieć bardzo dobry plan budowy swojej osobistej świętości, czerpiąc wzorce od naszego Mistrza, Jezusa Chrystusa, i świętych. Trzeba wreszcie, słuchając Kościoła, poprzez przyjmowanie sakramentów i nieustanne staranie się o łaskę Bożą budować cierpliwie, konsekwentnie i z determinacją swoją świętość.

ks. Zdzisław Lec

WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH – 1 XI 2004

Uroczystość Wszystkich Świętych – czasem szczególnej radości i błogosławieństwa Bożego

1. W Kościołach wschodnich już w czwartym stuleciu świętowano uroczystość Wszystkich Świętych, przy czym w Bizancjum bezpośrednio po uroczystości Zesłania Ducha Świętego. W końcu ósmego stulecia uroczystość Wszystkich Świętych zaczęto obchodzić na obszarze Kościoła gallikańskiego. W dziewiątym wieku to święto wprowadzono także w Rzymie.

Dzisiejsze modlitwy mszalne są pełne radości. W antyfonie na wejście i w modlitwie dnia jest mowa o radości, którą daje Bóg rozważającym zasługi wszystkich świętych. Wspomina się też wyraźnie, i to zarówno w modlitwie dnia, jak i w modlitwie nad darami, o orędownictwie wszystkich świętych, których modlitwy zapewniają Kościołowi pielgrzymującemu na ziemi Boże miłosierdzie. W prefacji zawarte jest podziękowanie Panu Bogu za „święte miasto, naszą ojczyznę, niebieskie Jeruzalem”, w którym przebywają już wszyscy święci, a wierzący ludzie na ziemi ciągle jeszcze pielgrzymują tam z wiarą, nadzieją i miłością. Antyfona na Komunię wychwala błogosławionych czystego serca, pokój czyniących, cierpiących prześladowanie ze względu na Pana Jezusa. Modlitwa po Komunii wy-